

Kutyákról.. 2

Epres Virág Hajnalka (SZÍN-VONAL Alapfokú Művészeti Iskola)

Lektorált változat

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 71 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Tara Scott: Csoki

II. helyezett lett:

Bodó Csiba Gizella: Zeni

Petres Katalin: Szutyi, a puli

III. helyezett lett:

Tátos Gyöngyi: Romantikus Találkozás

Márffyné Horváth Henrietta: Kutyaszorítóban

című írása.

Korcsportos KÜLÖNDÍJ-as:

Kazal Zsófia: Kutyaiskola.

Gratulálunk!

A Zala Megyei Állatvédelmi Járőrszolgálat részére 69 e. Ft utalva!

Juhászné Bérces Anikó: Labrador, a segítőtárs

Hazaértem a piacról,
fáj a karom a sok pakktól.
Kosár, szatyor - tele minden,
a lépcsőkön fel kell vinnem.

A legelső apró zajra
- kutya füle ezt meghallja -
robog elém, le a lépcsőn,
és lelkesen, szinte féltőn

kosaramat felemelve
viszi fel az emeletre.
Hű segítőm, meghat engem,
ez nem kutya, félig ember.

Juhászné Bérces Anikó: Soma meg a plüss nyuszi

Megrövidült a nyúl lába,
Soma kutya majd' lerágta.
Erős cérnát, meg tűt ide,
meg kell varrni, de ízibe!

Soma érti ezt szó szerint,
hol rám, hogy a nyúlra tekint.
Szeme beszél, értőn figyel,
szeretem a nyuszit, hidd el.

Lábam elé heveredik,
érzi, rosszat tett már megint.
Csendben lapul, akár a nyúl,
mikor bokor mélyén lapul.

Várakozik türelmesen,
tudja, az ép nyulat terem.
Sóvárogva sóhaj nagyot...
Pár perc múlva megkaphatod.

Pattan, mikor neki adom,
rohan vele az udvaron.
Megragadja a nyúl lábát,
ne rágd! Ej, a kutyafáját!

Juhászné Bérces Anikó: Segítsetek, Jó Emberek!
Egy gazdátlan, bizonytalan sorsú kutyus KÖNYÖRGÉSE

Sok-sok társam nevében
szólok most Hozzátok,
segítsetek mirajtunk,
kiutat nem látok!

Szűk ketrec lett otthonunk
gazdánk „jóvoltából”,
már nem kellünk, mert megunt,
a biztos lét távol.

Több társunk is megkínzott,
sebes füle, teste,
az utakon kóborolt
jobb létet keresve.

Szemeinkben rettegés,
ugye jól látjátok,
bizonytalan életünk,
jönnek altatások.

Félelemtől reszketünk
- mi is egyszer élünk -,
értsétek meg, Ti vagytok
egyetlen reményünk!

Szánjatok meg bennünket,
könyörögve kérlek,
nem igénylünk egyebet,
szeretetet s ételt.

Oly hálás, kit kivisznek,
hidd el, és meglátod,
lesz a sírig hűséges,
igaz, jó barátod.

Dobrosi Andrea: Három szó éjszakára

- Nagyi, mesélj! - mondta a kis szösz Zselyke, az 5 éves, legkisebb unoka az esti lefekvésnél az ágyában, mert nagyon szerette nagymamája meséit.

- Rendben, Picim - jött azonnal a gyors és határozott válasz, közben az asszony arra gondolt, ha a gyermek elaludt, leszopogatja azt a csirkecsontot, ami még ebédre maradt, és odaadja Bodrinak, a ház hűséges pulijának. Sokat tett-vett, sürgött ma a konyhában, gyomlált, kapált a kertben, és a szilvalekvár meg a meggybefőtt is új helyet kapott a kamrában. Az ízületei is fájtak már, mert csak kikezdte azokat a kor, de ilyenkor, mikor Zselykére vigyázott, mindent elfelejtett, ami erre emlékeztette. Most is - mint mindig - gondolkodás nélkül válaszolt, olyan természetesen, ahogy lassan a telihold is sarló alakot ölt az égen.

- Mi legyen benne, Angyalom? Mondj nekem három szót! - mondta mosolyogva, lekapcsolta a villanyt és bebújt Zselyke mellé.

- Hááát... nem is tudom. Mondjuk, legyen benne egy kutya, mint Bodri is, egy kislány meg egy kisfiú, akik szeretik az állatokat.

KUTYÁKRÓL... 2.

- Jól van, Kincsem, úgy lesz - és szinte csilingelt a nagymama hangja, mint valami karácsonyi kisharang az angyalok kezében. Közben gondolatai, akár egy sebes patak vize, úgy áramoltak szüntelen. Pedig már nagyon álmos volt, teljesen kitikkadt a napi munkában, de tudta, hogy a fantáziája nem hagyja cserben. Nem hagyja, mert nem hagyhatja, ő a kicsi Zselykével van, aki általa fog elaludni.

- Tehát, Zselykém, hallgasd a mesét! Hol volt, hol nem volt, és ha én mondom, tényleg volt, volt egy kis kölyökkutyus, Drazsé, aki az anyukáját kereste a városban, mert elkeveredtek egymástól.

- Drazsé? Hurrá! Éva néni macskáját is így hívják.

Éva néni az óvónő volt. Az utcában lakott, majdnem szemben velük, a macskája - egy fehér-fekete-barna cicus gyakran átosont hozzájuk a kertbe, s olyankor Bodri jól megkergette.

- Az nagyon jó, kicsim - persze nagy a kutyus Drazsét Éva néni macskájáról mintázta, mert azért mégiscsak könnyebb volt a mindennapi életből építkezni -, legyen más? - kérdezte.

- Nem, Nagyi, hívják így, tetszik ez a név!

- Jó. Tehát Drazsé... - kezdte, majd gyorsan hozzátette:

- Csukd be a szemed, Angyalom, úgy sokkal szebbek a mesék - és folytatta. - Szóval Drazsé, a kis fehér-barna-fekete foltos kutyus összevissza kóborolt a városban, hogy megtalálja az anyukáját.

- Nekem jobb, az én anyukámat nem kell keresni, színházba mentek apuval.

- Bizony - mondta határozottan a nagymama, aki közben arra gondolt, hogy mire hazaérnek, már nemcsak Zselyke szunyókál, de ő maga is átadja magát a másnapnak -, bizony, neked nincs ilyen gondod, Kicsim!

Drazsé először egy kisfiúhoz került, de ez nem volt olyan egyszerű. A kisfiú mondjuk, legyen Marci...

- Nem, az nem jó, Marci mindig elveszi a homokozólapátomat! - vágott közbe a dacos Zselyke.

- Jó. Akkor Berci, a kisfiút Bercinek hívták, de ha nem csukod be a szemed, Marci lesz! - ripakodott rá kedvesen az asszony. - Szóval Berci

nemcsak simogatta Drazsé kis bundácskáját, de amikor tehetette, etette is. Akkoriban Drazsé sokat kószált az iskola körül, ahol Berci tanult.

- Nagyi! Én is leszek iskolás? - kérdezte a kislány.

- Leszel, Aranyom - mondta az asszony, és megigazította a paplant Zselyke derekán. - Igen, leszel, de előtte össze kell gyűjteni az álomanókat, tudod? Majd nagyi holnap reggel megkérdezi, mire jutottál. Ezek a manók csak este jönnek elő, mikor be van csukva a szemed! - majd újból nekifutott a történetnek, ami nem is jött neki olyan rosszul, tekintve, hogy az asszony akkor találta ki a mesét, tehát volt ideje gondolkodni. Szavait úgy pakolta egymásra, mint a kisgyerek az építőköcskát, mikor először találkozik a játékkal. Igazán beleélte magát, a kislánnyal együtt csodálkozott rá a világra, és ez jó taktikának bizonyult. A legjobb párost alkották.

- Folytatom, jó? Drazsé általában az iskola melletti szemetesnél ült, mert éhes lehetett. Berci pedig inkább meghagyta az uzsonnáját: az az ennivaló, amit az iskolába visz - vágott saját szavába az asszony, megelőzve kis unokáját. - Vagy az iskolai büféből vett valamit a kis állatnak. A kisfiú sokat kérlelte az édesapját, hogy hadd legyen kutyája, de az hajthatatlan volt, vagyis nem akarta megtartani Drazsét, főleg azért, mert panelházban laktak, és nem akart ott kutyával élni. Talán a kutyákat sajnálta, hogy csak akkor pisilhetnek, mikor a gazdijaik ráérnek, vagy a gazdikat, amiért kutyáik beosztják a napjaikat.

- Nagyi, a mi házunk is panelház? - nyitotta ki szemét a kis szőkeség.

- Nem. A mienk nem az. Tudod, az emeletes, és nincs kertje. De aludj, kincsem, holnap ovi, és fáradt leeszel!

- Jó, folytasd! - és befordult a fal felé kedvenc plüss nyusziját közben magához húzta.

- De később az apukának meglágyult a szíve, azaz mégis megengedte a kisfiúnak, Bercinek, hogy legyen kutyája, amikor meglátta, milyen jól kijönnek egymással. Tudod, mikor ment az iskolába a kisfiúért, Drazsé mindig ott ült a szemetesnél, a kisfiú pedig sosem felejtett el adni neki, de legalábbis mindig volt nála valamilyen ennivaló. Az édesapa viszont

KUTYÁKRÓL... 2.

azt mondta Bercinek, hogy neki kell gondoskodnia a kutyáról, etetni-
itatni, levinni sétálni mind-mind az ő feladata.

Az asszonymak eszébe is jut Bodri és a csont, de úgy érzi, már belen-
dült, még hanyagolja a dolgot, csak kihúzza ébren valahogy, de most
már kreálnia kell egy történetet.

Ekkor a nagymama látja, hogy unokája kezd pilledni, és jóleső érzéssel
folytatja, megfontoltan, lassan beszél, hogy össze tudja szedni a gon-
dolatait.

- A kiskutya kihasználta minden alkalmat, hogy fekete-fehér-barna fol-
tos édesanyját megtalálja, ezért a séták közben igencsak szemfüles, és
gyakran szimatol. Drazsé nagyon ugató állatka, ami egy panelházban
nem túl szerencsés. Egyszer, mikor Berci a számtanháziját írta, nem-
csak hevesen ugatózott, de le is pisilte azt, mintha ő is egyetértene a kis-
fiúval, hogy a számtan bizony utálatos egy tantárgy. De az is előfordult,
hogy az apuka épp az egyik zseniális munkahelyi ötletéről áradozott a
családnak, Drazsé meg ugatással jelezte nemtetszését. Az édesapának
meg pont ebből lett elege, az örökös ugatásból, és majdnem kirakta
Drazsét az utcára. De mikor Berci arról számolt be neki, hogy az ő
hangja tántorított el egy betörőt, aki már sorozatosan feszíti fel a la-
kások ajtaját a környéken, meggondolta magát, Drazsé egyből kedves
lett neki. Igen ám, de a kutya érezte, hogy nem szeretik, és egy alk-
alommal megszökött.

Itt az asszony már látja, hogy Zselyke az igazak álmát aluszza, de mivel
nagy kihívás számára a három szó, úgy gondolja, csak azért is folytatni
fogja, mert már ő maga is kíváncsi, mi fog kisülni belőle.

Zselyke nagymamája amolyan igazi, régi vágású nagymama, meg-
megsimogatja unokája szőke hajtincseit, sóhajt egyet, és mielőtt foly-
tatná a mesét, mintha az az álmokat is dajkálná, behívja Bodrit a kert-
ből, ahol épp egy hófúvást mutatott be a december.

- Biztos fázik ez a kis jószág - gondolja s Bodri felé fordulva szövi to-
vább a szavakat, melyekben ott lebeg a három bűvös szó - kutya, kis-
lány, kisfiú -, mit még az unokája mondott.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Drazsé másodjára egy anyukához került, aki először szintén nem akarta befogadni őt, de duci kislánya, Juci... (ez az én nevem, a legjobb barátnőm volt, és tényleg dundi - gondolta magában) nagyon szerette volna Drazsét, és játszani vele a nagy füves kertben a cseresznyefa árnyékában. Juci anyukája viszont azt mondta a kislánynak, neki hét gyerekről meg az apjukról is gondoskodni kell, nem hiányzik neki még egy éhes száj. Juci viszont megígérte, hogy majd sokat segít az anyukájának, és le fog fogyni, mivel majd az ennivalójának nagy részét - úgy, mint Berci - Drazsénak adja, az udvaron meg majd jól kifutkározzák magukat, meglesz a testmozgás is. Az anyuka végül mégis beleegyezett, hogy a lányának kutyája legyen, mert már előre maga előtt látja gyermekét, mintha valami modell lenne a kifutón.

Miközben a nagymama Bodrinak mesél a decemberi éjben, az farokcsóválással jelzi, hogy ő bizony nagyon örül a történetnek, de valami éték is jó lenne a gyomrába; s ekkor az asszonymnak eszébe jut a csont. Kimegy a konyhába, leszopogatja és beteszi Bodri tányérjába.

- Egyél, a mesének mindjárt vége, úgy, ahogy ennek a napnak is.

Mert bizony rég volt, mikor a tarackot kihúzta a földből, öntözte a kukacvirágot, keverte a rántást, vagy törölgette a kamrában a polcokat.

- Az anyuka viszont nem bánt jól a kutyával, egyáltalán nem.

Itt egy kicsit megáll, eltűnődik, ő milyen, meg aztán Zselyke, az ő kis angyala már elaludt, neki meg még annyi mesélhivalója van. Elmélázva, de törve nem, folytatja, miközben Bodri csontropogtatással jelzi, hogy ott van, jöhet a sztori. Az asszony tovább szövi a történetet Rendületlenül.

- Közben a kiskutya serényen fülelt, hátha meghallja édesanyja harsány ugatását, amilyen az övé is, és ki-kinézett a kerítésrésen, bízva benne, hogy megpillantja őt. Szóval az anyuka nem volt jószívű Drazséval. Éjszakára mindig kizárta az udvarra, és pórázon, majd láncon tartotta őt. Egy alkalommal, mikor a szomszédnak elfelejtette visszaadni a kis tálkát, amiben az épp kapott kacsatojások voltak, az meg megindult a kertkapu felé, a szomszédasszony Drazsé hangos ugatásának köszönhetően mégis visszafordult, és megkapta a tálkát. Ezért hálás is volt, mert így nem szakadt meg a barátság a szomszédasszonnyal, és kacsá-

KUTYÁKRÓL... 2.

tojása is lett. De Drazsé érezte, hogy az anya szeretete nem az igazi, és az egyik reggel megszökött. Végeztél a csonttal, Bodri? - kérdi ekkor az asszony, bár tisztában van vele, hogy az eb nem fog válaszolni.

- Várj, mindjárt vége, megyünk aludni...!

Drazsé épp a közeli parkban feküdt egy pad alatt, mikor észrevette őt egy idős házaspár, akik a padon ültek, és gyönyörködtek a naplementében. Olyan kedvesek voltak vele, hogy az eb hazakisérte őket. Ott jó dolga volt, etették-itatták, szabadon szaladgálhatott a kertben, és kedvére ugathatott. Drazsé felváltva feküdt az ágyban hol a néni, hol a bácsi lábán, felugrott rájuk és nyalogatta őket. A kutyus már-már el is felejtette, hogy édesanyját keresi, annyira jó dolga volt.

Igen ám, de a házaspárnak volt három macskája. A kedvességük vonzhatta őket a házba, aminek később az állandó lakói is lettek. Drazsé viszont úgy gondolta - pont, mint te, Bodri -, hogy azok arra jók, hogy megkergeesse őket. Egy nap is üldözőbe vette a cicákat, akik egy zöld kerítéses ház kertjébe osontak. A kutyus kint maradt, de közben keserves és hosszú ugatásokat hallott, erős kutyaszagot érzett. S mivel a sok ugatás között meghallotta édesanyja hangját, ő is ugatott-vonyított. Erre a hangra kijöttek a házból, ami egy menhely volt, és Drazsét bevitték a többi kutya közé. Az édesanyja melletti kennelbe került.

A házaspár eszeveszetten kereste Drazsét, mert tudták, a cicák úgymint visszamennek hozzájuk, végül a menhelyre mentek. Ott észrevették őt. Amikor Drazsét el akarták vinni, az nem volt hajlandó elmenni az édesanyja kennele elől, vadul ugatott, ahogy a kutyák a Holdat szokták. Ez már annyira szívszorító volt, hogy a házaspár végül kivette Drazsé anyukáját is a menhelyről, és két kutyával tértek haza.

Itt a vége, fuss el véle.

Tudod, Bodrikám, te is jó kutya vagy, ahogy Drazsé, hiszen végighallgattál. Aztán, hogy én milyen gazdád vagyok, azt nem tudom. De még nem szoktél meg, ez jó jel.

Hirtelen autófékezés hallatszik, az asszony kinéz az ablakon.

- A lányoméék. Hazajöttek a színházból - gondolja.

- No Bodri, most aztán nem mondhatni, hogy még a kutya se kapott kultúrát - és álmosan botorkál a bejárati ajtóhoz.

Dobrosi Andrea: Keresztutak

„Kész vagyok” - gondolta Levente, és letette a vésőt. Sírköves volt egy kis faluban, amelyik annyira kicsi volt, de lakóinak olyannyira jó volt a hallása, hogy az leírhatatlan. Az információáramlás simán lepipálta a közlekedést. Ehhez megfelelő teret biztosított a Fő téren álló templom. Mise után gyakran időzött itt a nép, a szavak meg úgy szálltak a szélben, mint őszi falevél.

De minden egy helyen volt. A hatalmas templomtorony órája épp a helyi kocsmára meredt, volt egy kis vegyesbolt, orvosi rendelő, és nem kellett sokat menni a temetőig se, ahol Levente sírköves műhelye volt. Mint a falu jól menő vállalkozója, tette a dolgát, volt is megrendelése bőven. Haláli biznisz ez - mondogatta is mindig magában.

Meg aztán Levente sosem unatkozott. Egyrészt, mert a falu halálozási rátájának köszönhetően nem ment rosszul neki az üzlet, másrészt meg minden sírkőhöz volt egy önálló története, amit mind munka alatt, mind a köztes időkben felidézett, így aztán egyáltalán nem unatkozott. S mivel Levente is járt misére, ezért igencsak jól tájékozott volt.

Épp vége volt a szertartásnak és benépesült a kis tér, úgy szállingóztak az emberek, mint hópelyhek a januári égbolton, aztán megálltak és megindult a vasárnapi susmus.

Csanád is ott volt, a kerekes székes Perlaki Csanád, aki a közeli városból költözött oda pár éve. Csanád építési vállalkozó volt ott, jól el volt eresztve. Igen, tehetős ember volt, jól felfuttatott vállalkozással, egyáltalán nem ment neki rosszul a bolt. Mint tulajdonos, magas pozícióban volt, de nem volt az a pökhendi típus, aki lenézi az alkalmazottait. Akár Mátyás király annak idején, ő is meg-megfordult az építkezésen, bár sosem álruhában.

KUTYÁKRÓL... 2.

Akkor is azt tette, kiment a terepre, hogy megnézzze, hogy haladnak a munkálatok. Ezzel nem is volt baj, a beosztottjai is szívesen látták őt. Csak egy óvatlan pillanatban olyan szerencsétlenül botlott meg egy drótköteggben és esett bele egy elkerítetlen gödörbe, hogy végül mentőt kellett hívni.

Ezután hosszú gyógykezelések következtek, mert a pénz megvolt hozzá, de Csanádon ez nem segített. Az orvosok menthetetlennek ítélték a lábát, s azóta tolószékben tengeti az életét. Vállalkozása még mindig megvan, mint Gábor Áron rézágúja, úgy fel van virágozva, hiába harapdálta azt az idő vasfoga. Ő maga már nem jár - vagy inkább gurul - ki az építkezésre.

Levente aznap is a szokásos vasárnapi terefere részese volt, és Csanáddal beszélgetett, mint mindig. Régebben Zselé, a kutyája sietett hozzá boldogan, a farkát csóválva. Mise előtt mindig kikísérte őt a felesége és a kiskutya a térig, és mise után, mikor az asszony félig vagy egészen kész volt az aznapi ebéddel, ők ketten mentek Csanád elé. A templom mellett laktak, egy fehér, takaros házban - nem kellett hosszú távot megtenni.

Most is hárman beszélgettek, Levente, Csanád és a neje. De Zselé már nem volt ott. Nem volt, mert már nem lehetett. Pár hete halt meg; egy halottaskocsi ütötte el.

Zselé imádnivaló eb volt. Levente sokszor mondogatta is Csanádnak, hogy Isten jókedvében teremthette őt. A mozgássérült férfi segítőkutyája volt, jól kiképzett; ha leesett pl. Csanád kulcscsomója, önfeledten, készségesen vitte azt vissza gazdájának. Ártatlan szemeiben a hála és az alázat csillogott, és olyan hűséges társ volt, hogy időnként az asszony is mérgelődött ezért magában, amolyan féltékenységi roham jött rá, s elő-előfordult, hogy ezt az aznapi menü bánta, vagy szegény tyúkocskái, akiknek dühében olyan erővel lökte oda a kukoricát, mint amennyire tarolt annak idején a thaiföldi cunami.

A falu postását - egy bizonyos Dalos urat - Zselé viszont nem igazán kedvelte. Volt is rá oka.

Dalos úr, amikor a leveleit kivitte, és meghallotta a kutya ugatását, mindig rövidre fogta az ott létét. Igaz, hogy egyet csöngetett - de mi-

lyen csöngetés volt az? Az égszakadás-földindulás hozzá képest egércincogás! Csanád neje pedig egyrészt rosszul hallott, másrészt gyakran volt hátul a kertben, meg hát sprinter sem volt - nem termett rögtön a kapu előtt, hogy a levelet átvegye.

De ez csak egy ok volt, amiért Dalos urat nem zárta Zselé a szívébe. Munka után mindig együtt dajdalozott felebarátaival a kocsmában, s mivel az ott volt a közelükben, a téren, még a refrént is jól lehetett hallani, ami Dalos úr vörösboros-pálinkás-sörös szájából szólt, vagy inkább nyikorgott, mint a szomszédban az ólajtó.

Ezen felül Dalos úr pirosposzsgás orcájából az életmódjának megfelelő szag özönlött, simán lekörözve az Amazonast. Zselé orra pedig elég érzékeny volt az ilyesmire. Gyakran mordult-vakkantott, amikor az italosszekrény kinyílt, ezért Csanádnak kerülnie kellett a nyilvános izogatást. Ha vendégeket hívott, ki is kellett küldenie Zselét a szobából, mert azért csak-csak ivott valami étvágygerjesztőt.

Egyszer találkozott is Levente a részeges postással. Vasárnap reggel volt. A sírköves a templomba ment, neki a kocsmában lehetett dolga. Érdekes mód már azelőtt jókedve volt, mielőtt a torkát leöblítette volna. Fanyar humora volt. Ránézett Leventére, és köszönés helyett csak azt mondta: „Gyónunk, vazze?” Mert a templom számára tabu volt, olyan hely, ahova akkor sem vitt volna levelet, ha azt magának a Jóistennek címezték volna.

De Dalos úr már csak a múlt. Az ital vihette el.

Amikor a halottaskocsi a templom előtt elgördült, Zselé megérezhette, hogy Dalos úr van benne. Talán a szaga miatt, az küldhetett a számára olyan jeleket, ami arra készítette, hogy kiszaladjon a résnyire nyitott kapun és heves futásba kezdjen. Természetesen közben ugatott, jelezve, hogy itt valami nincs rendben.

Ekkor a kocsi elé került, s annak kerekei a gyors fékezés ellenére összepasszírozták fejecskéjét.

A hatalmas zajt még Csanád neje is meghallotta, aki épp a ház előtt gyomlálta kedvenc virágait. Lélekszakadva rohant a halottaskocsihoz, s rémületében majdnem szívrohamot kapott.

A szomorúság léghajója még sokáig lebegett a ház felett, mert Zselét nem lehetett csak úgy elfelejteni. A fehér ház cserepeit titokban máig beborítja a bú.

A sírkövet Csanád rendelte. Nem hivalkodásból, inkább tiszteletből. Az volt a kívánsága, hogy majd ő is Zselé mellé feküdhessen, s persze a ne-jének is hagyna helyet.

Levente még emlékszik, jól emlékszik Csanád szavaira, aki azt mondta, ha már az egészségét nem tudja megvenni, akkor legalább a sírkövét... Majd ő eldönti, hogy legyen, elrendezi a dolgokat. Ilyen volt a kerekesszékes Perlaki Csanád, vagyis még mindig ilyen: határozott, de ugyanakkor emberséges. Mint amilyen a kutyája volt.

Emberséges? - gondolja magában Levente. Hát persze, kutyául az... s a kő mellett átnéz az udvaron. Ott a Kálvária-domb, ahol a hívők tavasszal bejárják Jézus keresztútját, s amelynek köveit szintén ő csinálta. Azokon nem csak feliratok voltak, a saját maga által készített képek illusztrálták Krisztus szenvedéstörténetét. Mert Levente valahol egy művészlélek volt.

- Mennyi keresztút? Csanád-Zselé-Dalos úr... - sóhajtott a vállalkozó, és nekiállt a következő kőnek.

Dobrosi Andrea: A kertben

Már hárman voltak. Az édesanya, a vak Frutti, gyermekei, a kert kis lakói: Ász és Dáma, Győző kutyája. Ő is vakvezető kutyus lett, ahogy édesapja, Bubi, de őt nem ismerhette, meghalt, mielőtt megszületett.

A kert tágas volt, nagy füves területtel és kedvenc gesztenyefájukkal, amely kellemes árnyékával örvendeztette meg az alatta megpihenőket. Egy kis kék rongy terült el a tövében, az öreg Frutti nem volt hajlandó megválni tőle, ha Tamás, a gazdája el akarta venni, nagyokat vakkantva jelezte, hogy azt már nem, nem engedi. Még a kicsinyeit is azon szoptatta annak idején, sőt, az övé és Bubié is volt. Először a fodrászszalonban, egy kis sarokban helyezték el, amíg Tamás a vak Győző haját vágta, aztán kikerült a kertbe, s abban az időben, míg ott folyt a munka

Győző hajának rendbetételére, Frutti és Bubi, a vakvezető kutyus kint játszottak a gesztenyefa alatt.

Tamás, aki régebben fodrázsként dolgozott, a kert tulajdonosa volt. Most épp Győző - a nála pár évvel fiatalabb - barátja haját vágta, mint már 30 éve, amikor az még látott. Később vesztette el szeme világát egy tűzben. Tamás a szomszédja volt egy panelházban, onnan ismerték egymást. Vendége akkoriban nagy zslugás hírében állt. Bejárt Tamáshoz Bubival az üzletbe, elkészült az új frizura. A fodrász régebben még elfogadott tőle pénzt, majd később cserébe mindig kutyakonzervet kapott, vagy néha egy műcsontot, pórázt vagy hámot, csak olyan dolgokat, amik a kutyatartással kapcsolatosak voltak. Megszállottan szerette őket - de ez nem volt mindig így.

- A szokásost kérem, haver - mondta Győző, és ha látott volna, biztos körbenézett volna a verandán, mert a kilátás pazar volt, a nagy gesztenyefa kitűnően látszódott, a három kutya játékát biztos élvezte volna. Igaz, Frutti nem volt már az a hebrencs, mint fiatal korában, amikor még hevesen ugatott, jelezve, hogy ő bizony hallotta a biciklínycorgást, a cipőkoppanást, vagy az autó kerekeinek csikordulását. Azért még előelőfordult, hogyha az utcában ugattak a kutyák, ő is bekapcsolódott, ez valahogy genetikailag kódolt az eb társadalomban.

- Tudod, hogy nekem tükör se kell, vakon megbízom benned - folytatta Győző, s közben nevetett, élt-halt a beszédért, pedig ez egy egykori pókerjátékosról igencsak ritka. Most nem volt arcjátéka, mint annak idején, sötét szemüvegében a vak férfiak közösségének szerény kis tagja volt, de ugyanakkor örök optimizmus sugárzott belőle.

- Micsoda régi kapcsolat ez, Tomó - gyakran hívta így barátját -, emlékszel a kezdetekre?

Az olló közben kitartóan, monoton csattogott, Tamás már jól tudta, ez egy újabb sztorizás kezdete, amikor önfeledten merülhetnek bele a történetekbe.

- A fogászaton úgyse beszélhetek - mondta Győző megint, s közben persze nevetett, Tamásnak úgy kellett rászólnia, hogy ne mozogjon.

- Jól mondod, Győző.

KUTYÁKRÓL... 2.

- De miért költöztél el, barátom?

- Egyszerű. Hiányzott a kert, a szabadság, s amúgy is zsúfoltan éltünk öten. Sok házat szemügyre vettem, azaz vettünk az asszonnyal. Számmomra a kert volt a legfontosabb, meg az erkély, veranda, s az, hogyha kimegyek az ajtón, a napfény lásson vendégül, ne az agyon graffitizett szürke lift a maga 1 m²-ével, meg a lehangoló folyosó a málló vakolattal. A ház fekvése is csodálatos volt, jó környezetben, kedvező feltételekkel. Egyszerűen beleszerelmesedtem.

- Ne is mondd a napfényt, Tomókám, csak elszomorítasz, és tudod, hogy az nem áll jól nekem!

- Persze, de te kérdezted. A panelházban lakik egy nyomozó férfi, Zsolesz, a 10.-en, biztos ismered. Az ő apukájáé volt a ház. Idős volt már és beteg. A fiához közel akart költözni, ezért kapóra jöttem neki. Gyorsan megegyeztünk, cserebere ráfizetéssel. A bácsi a házzal együtt rám hagyta Fruttiit, a vak kutyust, mert úgy gondolta, a kertben nálam jobb dolga lesz, meg egyébként is tudta, hogy ő már hamarosan meghal, ezért nem akarta magával vinni. Egy időben még látogatta is a kutyáját, de azon volt, hogy megszokjon engem.

- Igen, emlékszem, Tomó, ezt még télen mesélted, amikor a nappaliban vágtad a hajam. Most már rémlik. De nem voltál odáig Fruttiért, nem?

- Kezdetben nem, inkább a házért voltam oda, végre nem egybe nyílotak a szobák, ebédlő is volt, meg spejz, később aztán fordult a kocka, a szobaajtókat kikezdte az amortizáció, a spejz meg fokozatosan kicsinek bizonyult. Most egy kicsit döntsd előre a fejed - szólt közben Tamás, majd folytatta:

- Nem tudtam mit kezdeni a születése óta vak kutyussal, akinek a mozgás ráadásul az életeleme volt, nem érdekelte, hogy itt-ott falba ütközik. Szó szerint. A panelban ez szoba se jöhetett volna, ráadásul itt is fojtogatott a mindennapi rutin, rohanás a munkahelyre, otthon a család, az asszony, a gyerekek, én voltam az egyetlen férfi, helyt kellett állnom nap mint nap. Szóval azt sem tudtam, hogy kell egy kutyával, főleg egy vak kutyával bánni.

- Dehogynem! Figyelj, Tomó, rajtam Bubi segített a mindennapokban, te meg Fruttinak segítettél. Kutyá és ember bármiképp egymásra szorulhat-

nak. Egyébként is ott volt még Zsolesz apukája, az a bácsika, akitől megvetted ezt a vidéki házat ezzel a csodálatos nagy kerttel. Ő nem segített? - De, igen. Igaz, ritkán tudtunk találkozni, de azon alkalmakkor, amikor együtt lehettünk, mindig mesélt egy-egy történetet, amit egyre figyelmesebben hallgattam. Pl. amikor megette az unokája elől a születésnapra csokit, vagy benyomta Zsolesz kávéját; az öreg papucsát is szétrágta, úgy, hogy kilátszott a nagylábujja, ezzel emlékeztetve őt, hogy körmöt kell vágnia. Aztán mesélte, hogy egyszer direkt azért vitte el sétálni, mert anno látta, hogy két kutya pórása összegabalyodott, és valami csodálatos módon kigubancolták egymást, anélkül, hogy gazdáik közbeavatkoztak volna. Kíváncsi volt, az ő kutyája nulla látással mire képes. Aztán Fruttinak sikerült a pórásával körülölelni egy oszlopot, és a szaglása vagy az ösztöne, vagy nem tudom mi, őt is visszavezette a jó irányba. Sokszor nehezen boldogultam vele, de ő szüntelen csak ragaszkodott. Gondolom, a szagok alapján tájékozódott, de sokszor megmagyarázhatatlanul ráérezett dolgokra, mintha valami titkos szenzort rejtett volna el benne a Gondviselés. Olyan is volt, hogy póráz nélkül kimentek a ház elé, elkísérni engem a buszmegállóig a munkába, amikor időre kellett mennem. De akkor már Frutti érezhetett valamit, mert vaksága ellenére feltuszakolta magát utánam az ajtón, a busz meg elindult. Pedig akkor még nem én voltam a gazdája. Szerencsére a következő egy rövid megálló volt, gyorsan leszálltam és visszaadtam a bácsinak a kutyát, aki hazavitte őt a kertbe.

Szólj, ha unod, nyugodtan... ja, és ez a fésű a tied, ajándékba adom, még a múlt héten vettem akciósan, beteszem a táskádba.

Eltelt néhány másodperc, majd Tamás folytatta:

- Tudod, még azt sem felejttem el, amit a bácsi a nappaliban mesélt. Emlékszem, zuhogott, elég trutyimó volt kint az idő. De odabent kifelé kerültem a röhögéstől. Akkor még fiatal volt, kezdő kutyás, s a faterja gőzerővel óvta a kertet mindenféle állattól, hogy a növényei még véletlenül se sérüljenek. Így előző kutyusát - Frutti apját - kivitte a parkba, aki kölyök volt még, kis esetlen. A bácsi - aki akkoriban még inkább suhanc volt - részletesen elmagyarázta neki, hogy a kanok miképp pisilnek. Ezt megerősítendő, be is mutatta, és felemelte a lábát, hogy pontosan ért-

KUTYÁKRÓL... 2.

se a mikéntet. Akkor még nem tudta, hogy ivarérésig ők is guggolva végzik el a dolgukat. Frutti apja némán, már-már értetlenül szemlélte a dolgot. Szemközt két fiatal csaj meg látott mindent, iszonyú jól szórakoztak. A kutya akkor viszont teljesen lemerevedett, az akkori bácsi, mint kis srác erre bepipult, s úgy gondolta, a precízebb megoldást választja, le is térdelt hozzá, azzal együtt jött a lábemelés. A nők csak röhögtek, ő meg kínosan érezte magát, nagyon kínosan.

- El tudom képzelni, Tomó.

- Ugye? Amikor meg Frutti kifeküdt a parkban, szinte elaléltam. A négy lába az ég felé állt, mikor hempergett a fűben, aztán meg úgy kelt fel, mint valami légtornász. Volt, hogy találkoztunk ismerős gyerekekkel útközben, és simán hagyta magát dögönyözni, nem zavarta, ha egy kéz épp a fogai közt turkált, senkit sem bántott. Talán emlékezett, vagyis hát a szagok... Ezek az élmények aztán fokozatosan egyre mélyebben belém ivódtak, mert a mindennapok része lett Frutti, az én, a mi mindennapjaink része.

- Tehát már nem a ház volt a szerelem tárgya... megszeretted őt, Tomó?

- Meg. Teljesen hozzám nőtt. A bácsi halála után még inkább. Elválaszthatatlanok lettünk, ahogy a Te Bubid is Fruttitól. Mert te javasoltad, hogy jöjjünk át ide a kertbe, emlékszem. Hát hoztuk Bubi és Frutti kék rongyát, s ide tettük a gesztenyefa alá. Jó ötlet volt, Győző, remekül játszottak, tökéletesen kiegészítették egymást. Bubi ugyanúgy, önzetlenül segített, csak akkor nem neked, hanem Fruttinak. Elég szoros lett ez a kapcsolat. Úgy, mint közöttünk. Csak mi barátok voltunk és vagyunk, Bubi és Frutti meg szerelmesek. Igen, azok. Te jobban láttad ezt, mint én. Akkoriban vesztettem el a munkámat, és kétségbeesésben csak egy utat láttam, kutyakiképzőnek tanulni.

- Milyen szerencse... - vetette oda Győző, közben hagyta Tamást, hogy az arcát elforgassa.

- Mindjárt kész vagyunk - szólt, jelezve Győzőnek, közben azért a keze is jár, nemcsak a szája.

- Az jó.

- Egyébként nem is jött rosszul ez a csőd, nem bántam meg, hogy véget ért hivatalos fodrászi pályafutásom. Egyrészt, mert többet lehettem Fruttival, hisz a tanulmányaim alatt, sőt azokban a kezdő években is mellettem volt, meg aztán nem csak üres fecsegésekkel telt meg a napom, mint egykoron a szalonban a kedves kuncsaftok által, ismerőseimtől rengeteg kutyás történetet hallottam, míg tanultam. Másrészt képzeld el azt, amikor egy kutya néz rád ártatlan szemekkel. Biztos emlékszel még? S tudod, nem hiába mondják, hogy a szem a lélek tükre. Itt van pl. Frutti, akinek merevek a szemgolyói, de annál beszédesebbek, pont, mint neked.

És levette Győző szemüvegét, kezével körbefogta szemeit, majd folytatta:
- Ezek itt a látás zsákutcái, barátom, és te pontosan tudod, a te utad nem ez, hanem a faszorok, parkok, azaz más aspektusból kell megközelítened ezt az életet. Érted? Ami nálad egy tudatos azonosulás, Fruttinál genetikai ösztön. De mindketten harcoltok a magatok módján, és nyeresre álltok.

- Én is így látom - poénkodott Győző, akinek ez úgy hozzátartozott a személyiségéhez, mint fához a levél -, ráadásul tanuló éveid alatt is átjöhettem hozzád Bubival, meg utána is, nekem megint lett egy új séróm, a két kutyus addig jól elvolt a kertben - lelkesedett, s csak dőlt belőle a szó:

- Tudod, azaz megtanultad, hogy bánj Fruttival, és ezt Bubi is észrevette, mert kitűnően hallottam, hogy minden érkezésnél, mikor találkozott veled, majd' fellökött téged, nyaldosott, lihegett, kezdett megváltozni a fontossági sorrend. Éreztem én.

- Pontosan.

- Te meg, Tomó, nem csak fodrászi képességeidet villogtattad. Emlékszel, én mindig bubifrizurát kértem, te neveltél, de tökéletesen levetted, mi az, mert kented-vágod. Érted...? - sziporkázott Győző, olyannyira, hogy a ritkító olló meg is bicsaklott a fején. - Tehát már kívülről tudod, nekem mi áll a legjobban. Már Frutti sem az a vad Frutti, mint régen - izgett-mozgott megint, nem tudta meghazudtolni magát.

- Hát nem. Szelíd, mint a galamb, de te egy kicsit visszavehetnél, Győző, mert lassan a bőröd is megritkítom!

- Rendben, kedves idomár barátom, ígérem, jó gyerek leszek, visszafogom magam. Tudod, most kacsintanék - és nevetett.

KUTYÁKRÓL... 2.

- Na, szóval, te a vakságod ellenére jobban láttad Bubiék szerelmét, mint én, a látó - mondta Tamás. - Emlékszel, te szóltál, hogy dúl a lamúr.

- Igen, Tomó, Bubi olyan furcsán nyüszített, vagy inkább énekelt, vibrált a levegő, máskor is érzem ezt a szívrezonanciát, mint a denevér - kuncogott a vak férfi. - Addig a lég csak szagot árasztott, de az egyszerűen illattá vált, pulzált. Azt hiszem, láttam. Legutoljára a pókerasztalnál lehetett ez így. Talán Fruttinál is, nálam is ugyanaz a táltum lép működésbe, azok a szenzorok, amikről az imént beszéltél, a látás helyett épülnek belénk, nem látókba. Bubinak is hiába szóltam, a füle botját se mozdította, pedig máskor szinte ugrott, nyálcseppjeivel jelezte, minden rendben. Emlékszel, nem? Nagyon nem akart jönni... Pedig siettünk valahova, már amennyire egy vak férfi siethet - mondta Győző, és folytatta: - Kár, hogy egy baleset megszakította ezt az illúzió állapotot.

- Igen, Bubi halála. Akkor is épp hozzám jöttél...

- Hozzád, és tudom, hogy a zebrán. Bubi kötelességtudó volt. Volt... Isten nyugosztalja. Jó vakvezető kutya volt, sosem felejttem el... Lehet, hogy én se vagyok egy örökös szomorúfűz, de Bubi aztán meg végképp gondoskodott róla, hogy ne legyek az. Bárcsak élne még, tűzbe tenném érte a kezem...

- Bárcsak... Nyugodjon békében, Győző, én is ezt kívánom. Tegnap eszembe is jutott, és virágot vittem a kis sírjához a kert végiben. Tudod, Frutti már 9 éves. Nem tudom, mennyi van hátra még neki, de Bubi mellé fogom temetni, az biztos! Ők nemcsak életükben tartoztak össze, ők mindig is egyek. Érted?

- Persze. Ne is beszélj ilyenekről, Tomó, reméljük, messze van ez még. Most itt van Dáma és Ász, a kölykeik, és biztos Királynak, a harmadiknak is jó dolga van a rendőrségnél, Zsolesz mindig is szerette a kutyákat, remek munkatársa lehet. Szerelmük gyümölcsseit leszüretelte ez a kert. Egyébként köszönöm neked, hogy kártyás múltam tiszteletére ez lehetett a nevük.

- Nincs mit, egyáltalán nincs mit.

Tamás már a hajszárításnál járt.

- Lefogadom, hogy nálad nem is képezhette volna őket ki jobban senki, Dáma a legjobb vakvezető kutya, állítom, Király pedig a legjobb bűnül-

döző. Ász meg olyannyira kitűnően őrzi ezt a kertet, hogy ide egy idegen se mer vetődni, s ha el is adnád a házat, ő utánad menne, az biztos. Hiszem, hogy mindennek így kellett történnie, az élet akkor is kegyes, ha nem látjuk, hidd el, én nem látok, mégis így gondolom! Meg aztán te jó ember vagy, Tomó, belőled árad a jóság. Ráadásul a kutyákból hatványozottan, s ezt én is aláírom, mert Bubi által anno ráébredtem, az igazán fontos értéket nem a „kártyalapok”, a földi javak hordozzák. A leg-erősebb köteléket a kutyák képesek létrehozni. Állítólag ők olyanok, mint a gazdáik, de sokszor túltesznek az embereken azzal a hűséggel, alázattal, ami bennük rejtezik, mert képesek érdek nélkül szeretni. Azt hiszem, te is ilyen vagy.

- Igen... Lehet... Bízom benne, Győző, bízom, jó döntést hoztam azzal, hogy váltottam. Emlékszel? Az igaz, hogy én vettem észre, hogy Frutti vemhes, de te rögtön tudtad, hogy Bubi volt az apa. Bubi, aki nem ismerhette a kölykeit.

- Ahogy mondod, Tomó. Sosem felejttem el azt a simítást, ugyanaz a leírhatatlan bársonyosság, meg az enyhe hullámok, mint egykoron Bubié, sőt, még a levegő illata is teljesen az volt, esküszöm neked, és amikor az egyik megnyalta a könyökömet - ami szintén az ő szokása volt, mert így fejezte ki a háláját -, nem volt bennem kétség, hogy a kölykök Bubitól vannak. Tudod, mennyire örültem? És ez nem blöff!

- Tudom, Győző. Elvesztettél egy társat, megtaláltál egy társat. Új szerelem.

- Az. Mert ami igazán szép, az a szemnek láthatatlan... Ez tényleg így van. Szerintem Frutti mottója is ez, csak nem tud írni - fejezte be mosolyogva, ami hihetetlenül jól állt neki, s nem tudta levetkőzni azt, de talán nem is akarta, vidám volt, mint mindig.

- Kész vagyunk - szólt Tamás, és letette a hajszárítót.

- Köszönöm, nagyon szépen köszönöm. Most jutalomfalatot hoztam - szép lassan kihalászta a táskájából és odaadta a barátjának. - Szólj Dámának, hogy megyünk, azt hiszem, épp eleget időztem nálad. De azért majd jövök még, azaz jövünk, mert Dámát nem hagyom otthon - mosolygott. - Egyébként sem akarom, hogy ízig-vérig panelkutya legyen, nem nézném jó szemmel, hogy csak akkor végezheti el a dolgát, mikor a gazdája ráér!

Majd őt is hozom, ez a kert jó nagy, és a testvérével ugyanúgy ellesznek, mint Frutti és Bubi a régi szép időkben. De azért elszaladni nem fogok, annyira nem jók a szenzoraim! - tette hozzá Győző harsányan.

- Rendben - Tamás füttyentett egyet, s a kiskutya máris rohant hozzá. A fodrászból lett kutyakiképző férfinak ekkor könny szökött a szemébe. - De jó, hogy Győző ezt nem látja - gondolta, majd egykedvűen felseperte a hajvagdalékot és nagyot sóhajtott. Nagyot.

- Mire gondolsz, Tomó?

- Semmire, Győző, csak hogy milyen szerencsés ez a kert... - kikísérte őt és a vakvezető kutyust, Dámát, majd hátrament a nyári szellőben frissen bókoló virágszirmok közé egy pillantást vetve a kék rongyra és az öreg gesztenyefára.

Hanyecz István (shf): Elvis, a kölcsönkutya

Úgy történt, hogy kutyatulajdonos lettem
és egy kis csivava cimborám lett énnékem,
ha szépen hívtam, hallgatott is ő reám,
Még jókedvében két lábon is táncolt ám.

Behódolt hűséggel hozzánk az ebadta,
Cirmos cica nagy nehezen befogadta.
Eleinte még tudomást sem vett róla,
majd Elvist idővel lassan meg is szokta.

Nagy sétákat tettünk kettesben naponta,
Igen pajkos, okos volt az én ebadtám.
Farkát csóválta, ugrált, nyaldosta orcám,
Ha ki akart menni, pórázta nekem hozta.

Naponta többször kószáltunk az erdőben,
az úton játszva megcsaholt minden kutyát,
Kertben felkergetett fára minden macskát,
Boldogan hempergett meg a friss zöld fűben.

Otthon behódolt ő a Cirmos cicának,
Így hát a macska maradt az úr a házban,
Ha valamit szabad volt a cicának, azt
a kutyus is kikunyizta azon nyomban.

A finom sonkát mind a kettő imádta,
Lakmározta nyakba-főbe a konyhába',
Ha este Cirmos cica felment az ágyra,
Akkor Elvis is könyörgött, nem hiába.

Gyorsan teltek-múltak a napok Kärra-ban,
Majd a gazdi is megjelent az ajtóban,
Azt a nagy örömet látni kellett volna,
Boldogan találtak ők egymásra újra.

Véget ért a kutyavilág a kisházban
És elköszöntünk örvendezve egymástól,
Cirmoska örült, nincs több kutya a házban,
Nem félt, hogy eleszik a sonkát a tálból.

Hanyecz István (shf): Kutyahűség

Ez a megtörtént eset valamikor a 20-ik évszázadban játszódott le. A tizennégy éves Lajos barátom kapott egy kölyökkutyát ajándékba a szomszédától. Hamar a család kedvence lett a párhetes kiskutyus. Nagyon aranyos, játékos kis öleb volt. Lajos a Dorka nevet adta neki. Megkezdődött a közös élet az új gazdival. Gyorsan betanulta a házirendet, a kapott nevet és figyelmesen hallgatott is rá, ha nevéen szólították.

Egy-kettőre beilleszkedett és családtagként kezelték őt. Lajos külön kutyaólat készített számára, és minden kényelmet megteremtett a kutyuska számára.

KUTYÁKRÓL... 2.

Eközben Lajos barátunk is alaposan felkészült kutyatartásból. Szakirodalmat vett és alaposan tanulmányozta azt. Külön figyelmet szentelt a kutyaiskolák oktatási anyagára is, hogy felkészülten, a legjobb tudása szerint nevelje hűséges barátját, Dorkát. Nagyon odafigyelt a kutyatartás előírásaira, és hogy minden ajánlásnak megfeleljen.

Lajos feladata volt a kiskutyus teljes ellátása. Iskolai feladatok mellett kifogástalanul látta el ezt a vállalt pluszmunkát. Hűséges barátja lett, mindenhova követte gazdiját iskola után. Együtt mentek ki a patak partjára pecázni, és sokat játszottak ott. Nagy sétákat tettek napon-ta a közeli parkban is. Sok sportos edzést is tartottak ott a kijelölt kutyafuttatóban. Nagyon szépen fejlődött és egy egészséges, edzett, vidám, szófogadó kutyussá nőtt fel. Sőt, mi több, igazi házőrző lett belőle.

Ha pl. idegen akart bejönni a családi ház kapuján, akkor már Dorka hangozó csaholással rohant a kapuhoz, és nem engedte, hogy bejöjjön az idegen a házba.

Közben teltek-múltak az évek is, és Lajos is leérettségizett. Dorka igazi nagy kutya lett. Mindig hűségesen várta haza gazdiját az iskolából. Amikor megjött Lajos, a kutyus örömszaholásba fogott és ugrándozott, csóválta a farkát. Alig lehetett megnyugtatni. Nagyon szép, harmonikus kapcsolatuk volt hosszú éveken keresztül.

Ekkor történt, hogy Lajost behívták katonának. Ezt a család kedvence, Dorka nagyon zokon vette, hiányolta hűséges gazdiját, Lajost, és egyre nyugtalanabb lett. Nem akart se enni, se inni. A szülők nagy szeretettel próbálták pótolni a gazdi hiányát, de Dorka napról napra egyre szomorúbb lett. Nem evett napok óta és lesoványodott.

Ha kezdetben valaki jött a házba, azonnal rohant a kapuhoz, ott viszont csalódottan vette tudomásul, hogy várva várt gazdija nem jött haza. Teltek-múltak a napok, hetek, és egy reggelre hiába hívogatták Lajos szülei a Dorka kutyát, nem jött elő a Lajos által épített kutyaólból. Amikor kimentek megnézni, hogy mi történt, szomorúan vették tudomásul, hogy hűséges barátjuk bánatában kimúlt. Elemésztette magát kutyamódra, gazdája után.

A szülők is nagyon nehezen viselték mindezt el.

Lajost szomorúan értesítették erről az eseményről, igencsak lesújtotta ez a hír. Őszintén nehéz perceket élt meg, küszködve könnyeivel is a tény hallatán.

Sokáig, mélyen gyászolta hűségese barátját, Dorka kutyust.

Hirtelen olyan egyedül érezte magát kedvenc játszótársa nélkül, akivel nagyon összenőtt. Most már ő is megtapasztalta, hogy mit jelent a kutyahűség, amiről már oly sokszor hallott másoktól.

Kutasi Horváth Katalin: Batyu

Péntekre szabadságot vettem ki. Elgondolkodva baktattam a Dunaparton. Kutyául éreztem magam, talán egy kis tengeribetegség kerülgett, nemrég szálltam le ugyanis Dömsödön a hajóról. Hogy miért tévesztik össze sokan Dömössel! Igaz, mindkettő a Duna mellett van... Csak éppen itt többször is megfordult Petőfi, mikor szüleit meglátogatta, s még ma is megvan a több száz éves kedvenc mocsári tölgye, Dömös viszont nem büszkélkedhet ilyesmivel.

Bátyám kis horgásztanyájához közeledtem. Egy kis betonoznivaló volt a ház körül. Zsebemben a kulcs, kezem ügyében egy kis ennivaló. Tudtam, hogy lesz ott egy kutyus, készültem is, hogy lekenyerezem, de - mint nem sokkal később kiderült - inkább olyan „pacsit ad a betörőnek” típusú házörző volt ő.

Bár egy kicsit bizalmatlan volt először, láthatta, hogy van kulcsom, s megérezhette a rokon vért ereimben. Ráadásul a nevéen szólítottam. Hamar elfogadta, hogy otthonosan teszek-veszek a telken, a házban, s kezdett megbarátkozni a jelenlétemmel és velem. Tudtam, hogy kint volna a helye, de amikor lefekvésre került volna a sor, sehogy sem akart kimenni. A kutyafáját! Úgy kellett kicsalni. Úgyesen visszaosontam a házba, s gyorsan kizártam Batyut. Ekkor két lábra állt, mellső mancsaival megtámasztotta magát a veranda ablakpárkányán, és szemrehányóan nézett be rám az üvegen keresztül. Benne volt abban a szempárban minden. Elfogadott, megbízott bennem, én viszont rútol kijátszottam.

Nem sokáig bírtam ezt a „most nagyon rafináltnak érzed magad” tekintetet, s természetesen nem sokkal később már bent volt ő is, megbocsájtóan figyelte mozdulataimat. Ott aludt az ágyam mellett a szőnyegen. Állát feltette az ágyra, így hunyt, így őrizte álmom.

Batyu reggel büszkén kísért el a boltba, peckesen lépdelt mellettem, mint aki hozzám tartozik, mint aki mindig is hozzám tartozott. Derűsen, szépen telt a napunk. Jól haladtam a munkával. Délután arra lettem figyelmes, hogy egy rövidet vakkant a kutyus, s boldogan szalad közeledő Zsolti bátyám felé. Ő majdnem hanyatt esett, mert Batyu örömeiben ráugrott, össze-vissza nyalta, de meglepetésünkre a következő pillanatban már jött is vissza hozzám, hogy kierőszakoljon egy kis simogatást. Zsolti ezt látva megállapította, hogy bár nagyon szereti őt ez a kutya, de engem még jobban. Meg is kérdezte, mit csináltam vele, hogy így ragaszkodik hozzám. Bevallottam, hogy megengedtem neki, hogy velem aludjon odabent. Nem haragudott Zsolti, elmondta, hogy ő is gyakran ráhagyja.

Másnap befejeztem a munkát, összeszedelődzködtem, s megindultam a hajóállomás felé. Bátyám is elkísért Batyuval. Azt a nyüsztést, mikor nem engedték fel a hajóra! Már megint kutyául éreztem magam. De most nem a hajóút miatt. Úgy éreztem, megcsalom Batyut. Szégyelltem magam. Pedig nem volt miért, hisz otthon már vártak rám. Sokáig láttam még a hajóról, ahogy fut mellettem a kutyus a parton... Aztán végképp megértve és felmérve a helyzetet megállt, egy darabig még követett tekintetével, majd visszakullogott a gazdájához. Jó kutya volt. Sokáig megvolt. Mindig örültünk, mikor láthattuk egymást. Barátságunk megpecsételődött azon az első estén.

Mindig tudtam a viselt dolgairól. Aztán egyszer csak szomorúan vettem tudomásul, hogy elpusztult. Hogy Batyu nincs többé. A jeges Dunába veszett. Ott van eltemetve a dömsödi telken, sírhelyére rálátni a veranda ablakából.

**Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
http://poeta.hu/ingyen_oldal**

Jószay Magdolna: Ancsa, a vizsla

Éveken keresztül jól ismertem egy vizslát. Annál a régi, roskadozó kertés háznál élt, ahol munkából eljövet buszra szoktam várni. Ancsának hívták gazdáí, egy idős házaspár. A vizsla mindig érzékelte az időt, amikor megyek, és már az ócska, tyúkketreces kapu mögött ülve várt. Már akkor meglátott, mikor még az út túloldalán jártam; hangos csaholásba kezdett, rövidre vágott farkincája csak úgy paskolta a tárgyakat, amikhez hozzáért.

Kicsit elkényeztettem. Napközben mindig eszembe jutott Ancsa, s hogy mit is fogok neki adni buszvárás közben. Nem akartam csalódást látni arcán, és elképzelhetetlennek találtam, hogy ne legyen nálam semmi. Valami maradékot, vagy akár némi csokit pillanatok alatt eltüntett, s engedte, hogy az ajtó melletti kerítésnél, ahol simán befért a karom, simogassam szép, tejcsoki színű sima fejét, közben összevisszanyalt, és minden bizonnyal fejemig ugrált volna, ha nincs köztünk a rozoga kerítés.

A kerítés kb. egyidős lehetett a házzal, minimum múlt század eleji. Korhadt, töredezett, szedett-vedett lécdarabok dűledeztek, s látszott, hogy néhány évtizedenként egy-egy összekötő fadarabbal időnként toldták-foldták a tákolmányt. Ha nekidőlt volna egy ember, szerintem simán bedől.

Így aztán nem lehetett csodálkozni, hogy időnként Ancsa kijutott a kerítésen. Néha kívül várt, olyankor egy kis kényeztetés, fejem búbjáig ugrálás után becsengettem a házba, hogy mire a busz megérkezik, ne hagyjam az utcán magára a kutyust. Bár tudtam, hogy vissza tud menni, ha akar. De biztos, ami biztos... Ilyenkor beszélgettem az öregekkel, látszott rajtuk, hogy nagyon szeretik Ancsát.

Néha láttam, mikor a kertben szöszmötölgetett vagy egyik, vagy másik - s természetesen Ancsa is ott fontoskodott körülöttük -, hogy úgy beszélgetek a kutyával, mintha ember volna. A néni így panaszkodott neki: „Tudod, Ancsa, már nem hajlik a derekam. Nem bírunk a papával ezzel a kerttel... látod, kihúzom a gazt, holnapra visszánő...”

Vagy a papa, akinek megviselt, fájó dereka csaknem derékszögben görnyedt, szőlőkapálgatás közben felnézve a sötétlő égre, bólogatva így szólt Ancsához: „Látod, Ancsa, jön az üdö! Ha arrúl jön, az mindig feljön!”

Ancsa nem vitatkozott - ha feljön, feljön. Őt úgylis beeresztik, ha esik, vagy ha fázik...

Egyik alkalommal, egy korán sötétedő, késő őszi végi napon a szokott időben mentem a buszmegállóhoz, Ancsa ott téblábolt kívül a kapun. Kicsit tovább tartott a sötétben a maradék keresése a szatyromban, vagy a busz jött korábban, nem tudom, de egyszer csak begördült a busz. Ancsának még épp odavettem a megmaradt két szelet parizert a fél kiflivel, odakiáltottam egy „Szia, Ancsá”-t, és felrohantam a buszra.

Kötelességtudóan mutattam a bérletemet a sofőrnek, és közben a busz is elindult; így a lendülettől élénken masíroztam a busz belseje felé, remélve, hogy nem esek el a nagy sietségben. Ekkor befékezett a busz - még át is villant rajtam, hogy „Úristen, csak nem Ancsa szaladt a busz elé?” -, s hallom a hangszóróból: „A kutyás hölgyet megkérem, hogy szálljon le!”

Én még pár pillanatig laza nyugalommal nézegettem szét a buszon, meg is jegyeztem magamban, hogy „hú, megint milyen sokan vagyunk!” El se tudtam képzelni, hogy ez a felhívás esetleg nekem szól. Aztán visszafordulva... Jézus Mária! Megláttam Ancsát közvetlen mögöttem állni a buszon! Borostyánszemeivel enyhe nehezteléssel nézett rám: „Egész délután várlak, és csak ennyi időt szánsz rám?”

Éreztem, hogy gyúl lángra az arcom úgy körülbelül hatvan szempár kereszttüzeiben, ám amennyire tőlem tellett, könnyedén lelibegtem a buszról, nyomomban Ancsával. Mintha mi különben is, direkt így akartuk volna...

Mivel már csaknem fél megállónyit eltávolodtunk a háztól, visszasétáltunk. Közben megbeszéltük a dolgot Ancsával, mintha mi sem történt volna; s odaadtam neki vigasztalásként még ebédem maradékát is, egy lekváros linzert. Hazaérve becsöngettünk az öregekhez. Nem számol-

tam be nekik a történetekről, nehogy frászt kapjanak. Egyébként én is hibás voltam, hiszen elkapattam, magamhoz szoktattam a kutyát.

Csak kedvesen - mint már annyiszor - újra megjegyeztem, hogy Anca érdekében csinálni kellene valamit a kerítéssel, mert kijár az utcára. Anca nem nagyon helyeselt, de feltételezem, ő sem mesélte el este gazdáinak a buszkalandot...

Jószay Magdolna: Kutyámnak nevezlek

Kórházba járva naponta
elmegek melletted kétszer is
- lassan már két hónapja -,
szépséges, szénfényű kutya...
rottweiler vagy - sokat nem értek
a kutyafajtákhoz,
de gyönyörű barna szemedhez
hasonlót sehol sem látok.
Ülsz mindig ugyanott, köztünk a kerítés,
a múltkor havazott, mégis futva jöttél, és
nem lepődsz meg, ha hozzád szólok,
mert ha válaszolni tudnál,
sem lenne tán érthetőbb
nézésed, pillantásod.
Néha úgy érzem, tudod az időt,
s már előre vársz a kerítés mögött...
Hányszor fogok rád gondolni,
ha egyszer már nem jövök?
Ezekért az okos szemekért,
ezért a meleg tekintetért
- ha én volnék a gazdád -,
száz világot adnék.

Jószay Magdolna: Kuvaszbabák

Dupla fehér gyönyörűség...
árvácska-cicaképetekkel
s okos, fekete kutyaszemekkel
már ugráltok az éjig
vigyorogva, lelkesen,
ahogy futok felétek
át az úttesten.

Még hóban, párhatesen jöttetek,
apró, fehér kuvaszgyerekek...

Lakatlan a ház, csak etetni
látogatnak benneteket...

Hét napból ötször simítjátok el
a nap örületei okozta redőket,
mázsás súlyok gördülnek
odébb nagyot dübbenve,
mikor a nap végén kutyafalatokat
osztva gyerekesen repesek,
s örülök, hogy - kicsit magamnak -
kényeztethetlek titeket.

Nemcsak ti, én is várom nap mint nap
e vigaszhozó jutalomperceket.

Jószay Magdolna: Mollynak

Szép vagy, Molly!
Selymesen, ápoltan hullámszik
a nyári verőfényben óarany,
tejcsoki és barnásbordó színek
keverékében tobzódó
„öltözéked”.

Szemet gyönyörködtetően kecses,
áramvonalas agártermeted körül
e lágy bársonytakaró felhőkben
lengve úszik utánad,
ahogy boldogan a levegőt szeled.

Szép vagy, Molly!
De igazából mégsem csupán
a külső csín, pedigré,
mi felemel téged.
Inkább az a mindent betöltő,
belőled sugárzó szeretetteljes
hűség, szabadságmámor, életkedv,
mely egy időre minden rosszat,
gondot és emberi gonoszsgot
elfeledtethet.

Kühne Katalin: Társunk, a kutya

Egy alföldi kis faluban, Szegedtől 22 kilométerre születtem. Akkor még Szeged-Alsóközpontnak hívták a települést, 1952-ben lett Mórahalom. Ott töltöttük minden nyarunkat június közepétől augusztus végéig. Nagyanyóék a kapuban állva lestek bennünket, alig várták, hogy megérkezzünk. Az egész nyár a miénk volt. Apró gyermekként csak játszottam Morzsi kutyával és Micurival, cirmos cicánkkal. Nővérem hat évvel idősebb lévén, segített nagyszüleimnek a ház körül, a kertben és a háztáji földjükön is. Nagyanyóék mindent megtettek azért, hogy jól érezzük magunkat. Édesanyám június elején vonatra ült velünk, édesapám csak a tanév végén csatlakozott hozzánk. Barátnőim a szomszéd gyerekek közül kerültek ki, akikkel együtt mentem libát őrizni, tehenet legeltetni a falu végén lévő semlyékre. Ezekről az évekről csupán két fotó maradt fenn, az egyiken tologatom a kis teherautómat, a másikon nővérem és barátnője mellett állok a sámlin. Hároméves lehettem, amikor Morzsi kutyánk született.

Róla nem maradt fenn fotó, de mai napig is jól emlékszem rá. Aranyos kutyus volt, nagyon szerettük. Az udvar közepén egy nagy eperfa állt, a teraszt szőlőlugas borította, ott étkeztünk. Két diófa és egy „kormos” körte fája állt a ház mellett, a kertben zöldhagyma, fokhagyma, paradicsom, paprika, krumpli termett. Nagyapó az ország híres borvidékeiről tizenkétféle nemes szőlőtövet ültetett el, amiből ősszel segítségével bort préselt, pincéjében tárolt, amiből a hozzá érkezett barátait mindig megkínálta. Cseresznye-, meggy-, sárgabarack-, őszibarack- és szilvafák teremték finom gyümölcseit. Amikor megérkeztünk, rohantunk ki a kertbe, akkor érett a korai csemegeszőlő, ha felmáztunk a fára, még cseresznyét és meggyet is ehettünk. Az udvaron lévő eperfán lógtak a rózsaszínű eprek, amiből szintén lakmározhattunk. Ami lepergett, azt ehették meg a malacok. A napon, vagy később, a hidegebb időben kemencében vagy a „lerniben” (úgy hívták a konyhai tűzhelyet) aszalták meg a gyümölcsöket, amikből nagy csomagokat küldözgettek kis öregeink, fájós lábbal is elcipelték a falu végén lévő postára. Emlékszem, többször írták nekünk, hogy küldjük már vissza a garabolyt (nagy kosarat), mert szeretnének még küldeni belőle. Az ólban mindig volt malac, aki ha elérte a rendes súlyát, levágták, kóstolót küldtek nekünk, májas hurkát, szárazkolbászt, füstölt szalonnát, tepertőt. Csirkéket is neveltek, az aranyos, puha fiókákat gyakran simogattuk. Sajnáltuk ugyan, amikor a fazékba kerültek később, de a finom paprikás csirke íze ezt feledtette.

A falutól pár kilométerre volt egy kis háztájjuk, amiben búzát termesztettek, sokszor kellett kapálni. Később, amikor már 5-6 éves lettem, Morzsival együtt kísértem el Nagyanyót. Akkor nagyon messzinek tűnt az a föld, ma már tudom, hogy csak én voltam kicsi, a távolságokat másképp éreztem. Kaptam egy kis kapát, amivel egy darabig én is kapálgattam, szedegettem a gazt. Nagyanyó megsajnálta, amikor látta, hogy elfáradtam a nagy hőségben, az árnyékba küldött. Ő viszont egész nap hajlongott, szívbetegsége ellenére. A homok forró volt, mezítlábas talpamat megégette, de tettem a dolgomat én is. A semlyéken az akác-fák hűvösében néha megpihentünk, majd folytattuk a munkát. Aztán hazaindultunk, útközben énekeltünk, csodálatos népdalokat tanított ne-

kem. Este még leszedtük a paradicsomot, paprikát, hagymát, a kamrából elővettük a füstölt szalonnát, a tyúkketrecből a friss tojásokat, ebből készült a finom vacsora.

Amikor már idősebbek lettek, fizikai erejük csökkent, már nem tudták megművelni a háztáji földjüket, felesbe adták egy ismerős gazdának. Nagyanyó egész nap szorgoskodott, annak ellenére, hogy ez nehezebbre esett. Gyermekkorom legszebb évei voltak ezek. Étkezés idején Nagyanyó először az állatoknak adott enni, csak utánuk következünk mi. Vacsora után rendszerint még sokáig beszélgettünk, Nagyapó cimbalmozott, kedvenc dalait énekelte. Morzsi kutyánk kintről hallgatta ezeket a szép régi nótákat, időnként vakkantott egyet. Édesanyám betegsége miatt nem tudtunk hazajönni Miskolcra, ott lettem iskolás. Három hónapig maradtunk. Összevonták az osztályokat, a teremben mind elfértünk, összesen harmincan voltunk. Barátnőm édesanyja lett az első tanítónőm. Ilike néni minden osztálynak külön feladatot adott, így nem zavartuk egymást. Öt évesen már tudtam olvasni, így jól kezdődtek a tanulmányaim. A falu végén lévő iskolából lassan ballagva, beszélgetve, hosszú idő után értem csak haza. Nagyapám ragaszkodott ahhoz, hogy pontosan délben ebédeljünk. Meg is szidott, ha elkéstem. Morzsi kutyánk viszont örömmel fogadott, ugrált rám és nyalta a kezemet. Ebéd után Nagyapó lepihent, én Nagyanyónak segítettem elmosogatni. Karácsonyig ott maradtunk, aztán Budapestre, nagynénémékhez mentünk, mert Édesanyámat a Lukács fürdőben gyógyították. Emlékezetes volt az ünnep, mert Nagyanyóéknak nem tellett fára, én szöktem ki, hogy az iskola udvarán a megkurtított fenyőfa gallyaiból gyűjtsek néhányat, hogy mégis legyen karácsonyfánk. Titokban vázába tettem ezeket, feldíszítettem „angyalhajjal” és saját készítésű szaloncukrokkal. Méltó módon karácsonyoztunk. Morzsi kutyánk is velünk volt, amikor elénekeltek a Mennyből az angyalt. Ő egy nagy velőscsontot kapott, mi elmentünk az éjféli misére, ez volt életem első éjszakája, amikor olyan sokáig fennmaradhattam.

Morzsi kölykét - aki szintén korcs kutya volt, mint ő, a pumik és pudlik keveréke, gyönyörű göndör, fekete szőre mindig csillogott - Kölyöknek nevezték el. Még kicsik voltunk, édesapám Miskolcon tanított, nem

mehettünk el innen. Nagynénémék vállalták az idős szülők ápolását, Budapestről visszaköltöztek. Nagyon szerettük ezt a nagy kópét mindannyian. Sokszor mentem szülőfalumba vissza akkor is, amikor már dolgoztam. Azt a néhány nap szabadságomat mindig ott töltöttem. Ilyenkor gyermekkori barátnőimmal is találkozhattam. Olyan mély barátság fűzött össze velük, mintha el sem telt volna húsz év, ott folytattuk, ahol régen abbahagytuk. Elkísértük egymást hazáig, oda-vissza gyalogoltunk otthonaink között, beszélgettünk, idéztük a régi emlékeket. Amikor nagyszüleim is eltávoztak a csillagok közé, utána nagynénémékhez is gyakran visszajártam. Vonzott a szülőföldem, az alföldi táj szépségei, a gyermekkoromban átélt élmények, nagyszüleim drága emléke, a barátaimmal töltött meghatározó beszélgetések.

Sohasem féltém a kutyáktól, úgy éreztem, ha szeretem őket, ezt megérzik és nem bántanak. Egyszer Egerben megláttam két gyönyörű dán dogot, le akartam fotózni őket. Szóltam nekik: „Gyertek ide, 'kiskutyák', hadd fényképezzelek le benneteket!” Ekkor az egyik odarohant hozzám, a vállamra rakta mancsait, majdnem feldöntött, olyan erős volt. Egy pillanat alatt történt, nem tudtam rá felkészülni. Nagyon megörültem neki. A barátaim csak néztek, ők nem merték volna ezt megtenni. Végül a kutyák megnyugodtak, sikerült a fotót elkészíteni. Unokáim megijedtek, amikor a kerítés mögül hangosan ugattak a kutyák. Mondtam nekik: „Ne féljete, ők csak köszöntenek benneteket.” Ennek ellenére tartottak tőlük. Több alkalommal túráztunk a hegyekben, idegen kutyákat simogattam meg, még a havasokban „dolgozó” pásztorkutyákat is, pedig ők nem mindig barátságosak. A nyáját védik, ezért eleinte vicсорítva közelednek az emberekhez, de megérzik, ki a jó szándékú ember, őt nem bántják. De ha valaki el akar vinni egy juhót a nyájából, azt már nem engedik, cafatokban lóghat bőrük, sok vért veszhetnek. Ez ott a magashegyi legelőkön akár halállal is végződhet. Ekkor mellette jött a pásztorfiú is, de én egy pillanatra sem ijedtem meg tőle, meg is simogattam. A bizalom az alapja ezeknek a találkozásoknak, ami az ember és a kutya között létrejön. Az állat megérzi ezt. Így voltam mindig a lovak közelében is, hiszen mindkét faj évezredek óta az ember társa.

Kölyök volt tehát a második kutyánk, akihez nagyon kötődtem. Elkényeztetett kutyusként rám érdekes módon mindig hallgatott, szót fogadott. Ha a virágokat megtépázta, vagy a bokrok alatt ásott, megszidtuk, büntudatos arccal, farkát maga alá húzva sompolygott el, nem lehetett kibírni nevetés nélkül. Elfordultunk, mert a nevelés során következetesnek kellett lenni. Sokat futkároztunk, hancúroztunk. Ha elfáradt, ölembe tette fejcskáját, úgy pihent. Az udvaron napoztam, akkor is a lábamhoz heveredtem. Amikor nagybátyám is eltávozott, ott maradt nagynénem egyedül. Elhanyagolta egészségét, agyvérzéssel kórházba került. Elhoztuk hozzánk Miskolcra, otthonunkban ápoltam. Segített a férjem és a fiam, de nem volt könnyű ez a munka mellett. Ő visszavágyott otthonába, ha magánál volt, aranyosan beszélgetett, de éjjelenként gyakran agresszív volt velünk. Végül három hónap után ő is eltávozott. A házat nem tarthattuk meg, ahol születtem, ez nagy fájdalmat okozott, de Miskolcra nem tudtuk volna rendben tartani. Fel kellett számolnunk minden ingóságot, bemenni abba a házba, ahol olyan szép nyarakat töltöttem, és ahol fél éve nem járt senki. Kölyök sem élt már, egy darabig etették a szomszédok, de annyira egyedül érezte magát, a végén nem fogadott el semmit, el kellett altatni. Ez volt az utolsó pár nap, amit ott töltöttünk, nehezebb időszak, mint amikor nagynénémet gondoztam, később szüleimet, keresztanyámat, mert itt határtalan szeretet vett körül mindig. Emlékeim végigkísérik életemet.

Fickó volt életem harmadik csodás, édes kutyusa. Nővéremék a kislányuknak vették, ő is nagyon szerette, de amikor férjhez ment, akkor Enikőre maradt Barbara kutyája. Náluk két dán dog volt már, ezért nem tudták magukhoz venni. Enikő dolgozott, nem volt könnyű feldolgozni férje halálát, egyedül élt lánya közelében, de mellette maradt Fickó, aki fájdalmát enyhítette. A kutyák viszonzják azt a szeretetet, amit az emberektől kapnak. Fickót családtagnak tekintettük mi is. Kedvessége, figyelme, szeretete mindannyiunkat elbűvölt. A magyar vizsla okos, mindenre reagál, barátságos természetű. Enikő jól nevelte, a barátokat kedvesen fogadta, hozta az előszobában letett cipőt ajándékként az érkező vendégeknek. Az idegeneket viszont megugatta. Az ablakon át figyeltük, amikor Enikő levitte őt a parkba, hogyan kergeti a verebeket,

de egyiket sem bántotta, tudta, azt nem szabad. Kapkodott a legyek, darazsak után, fel-felugrott, a vadászszenvedély a vérében volt. Ha szabadon futkározott, Enikő fütyült, azonnal visszajött hozzá. Sok szép emlékem fűződik hozzá, amikor hozzájuk ellátogattam, vagy hozzánk jöttek, mindig rohant elém, ugrált rám, lábaival átölelt, alig tudtam lépni. Ha ettünk, tudta, nem jöhet oda, csak a küszöbre ült, onnan csorgatta nyálát. Mindent „értett”, a még ki nem mondott szavakat is. Megérezte, ha szomorúak voltunk, odajött, hozzánk dörgölődött, ezzel fejezte ki együttérzését. Később, amikor már ő is idős lett, nehezen halott, lábai is fájtak, Enikő ölben cipelte le a térre, de természetesen nem akarta megrövidíteni életét. Utolsó pillanataig együtt voltak, örömben, bánatban igazi társakként. Emlékszem, amikor egyszer meglátogattam Enikőt, zserbót sütött, feltette a szekrény tetejére, letakarta, és elém jött az állomásra. Amikor hazaértünk, a tálcán már nem maradt egy falat sem, mellette ott heverték a nejlon darabjai. Nagyon megijedtünk, hogy ezeket nem tudja megemészteni Fickó, ezért levittük a parkba, futtattuk, hogy valamennyire oldódjanak görcsei. Szerencsére nálam volt egy gyógyszer, ami végül hatott, így megkönnyebbült kutyusunk.

Barbaráék két gyönyörű dán dogját Andris futtatta egy mezőn. Egy mezőőr figyelmeztetés nélkül azonnal lőtt, mindkét kutya meghalt. Éppen akkor volt a szülőszobán keresztlányom, Barni fiuk akkor született. Mélységes fájdalom volt ez nekik, beperelhették volna a mezőört, de akkor ezzel nem értek rá foglalkozni. Ekkor elhatározták, hogy pótolják a hiányt, így került hozzájuk Bull, egy rottweiler. Ő ugyan harci kutya volt, de hozzánk nagyon barátságos volt mindig. Egyszer azonban, amikor már Barni négykézláb mászott a parkban, odament hozzá egy rossz külsejű asszony, kedveskedve szólt hozzá, Bull azonnal ott termett, viszorogva ugatott, megvédte kis gazdáját tőle. Otthonukban viszont mindig jámboran viselkedett a barátokkal, rokonokkal. Amikor idős korában elhunyt, Andris egy sérült kutyát talált az utcán, hazavitte. Őt Gizmónak nevezték, aki most már nagyon beteg, de gondosan ápolják. Mellé hoztak egy kölyökkutyát, Grizzlyt, ő is nagyon aranyos, játékos természetű, felugrik az ölünkbe, ragaszkodik hozzánk is, pedig csak

félévenként találkozunk. Együtt nevelkedik velük két cicájuk, az egyik egy hatalmas perzsa macska, a másik egy sovány cirmos cica, akit nagy sebekkel a testén hozott haza Andris. Meggyógyították, mindannyian jóban vannak - mintha nem is ellenségek lennének. Ha kicsi kortól megszokják egymást, testvérekként viselkednek.

A szomszédok kutyáit is szívembe zártam, amikor kilenc évvel ezelőtt családi házba költöztünk. Egy idős német juhászkutya, Rex volt az, aki minket is kedvesen fogadott. Megszeretett bennünket, ha meglátott, oldalt állt a közös kerítéshez, hogy megsimogathassam. Vigyázott ránk is, ha idegen jött az utcán, ugatott, de rám mindig „mosolygott”, amikor reggelenként kimentem a házból. Halála után már nem akartak újabb kutyát befogadni, de a fiuk mégis szerzett egy pár hónapos kölyökkutyát, akit Nérónak neveztek el. Eleinte nem is lehetett megsimogatnom, csak pár hét után tehettem ezt meg. Nagyon nehéz volt ezt megállni, mert csuda aranyos kölyök volt. Megszólítottam, máris jött. Én futásnak eredtem, ő a kerítés másik oldalán követett. Nagyon jó barátok lettünk, ha kinyitottuk az ajtónkat, máris ott termett, várta a finom falatokat. Ő öt évet tölthetett velünk. Sajnos születési rendellenességek miatt egy év múlva látnunk kellett, hogyan épül le. Ezután jött Mex, aki megbetegedett, szintén sokat szenvedett, majd egyik este ott feküdt a kerítés mellett megdermedve, így lehelte ki lelkét. Először nem is mertem szólni a gazdáinak, de aztán ők is felfedezték, csendben elsirattuk.

Most egy új közös kutyusunk van, Rexi. Aranyos, amikor kimegyek, „köszön”, a kerítésen átnyújtom kezemet, megnyalogatja, de várja a finom csontocskát is. Minden szomszédot megugat, de minket nem. Ha viszont a gazdikkal beszélgetünk a kerítésen át, akkor féltékeny, nem értjük egymás szavát, annyira ugat. Nem tudhatjuk, kedvenceink meddig élhetnek még köztünk, de amíg velünk vannak, felvidítanak, reggelenként köszöntenek és esténként elbúcsúozhatunk egymástól. Reméljük, hogy a betegségek, amelyek megrövidíthetik életét, minél később következnének be, mert nagyon szeretjük őt. Bár nem a miénk, de úgy tekintünk rá, úgy kényeztetjük finomságokkal, simogatásokkal, mintha a miénk lenne.

Kutyáink úgy ragaszkodnak hozzánk, mintha nem gondozói, hanem szülei lennének. Minden örömet, bánatot megosztanak velünk, de mi is velük. Védelméznek minket, vigyáznak ránk, és házunk közelébe idegent nem engednek. Hozzánk bújnak, ha látják, hogy szomorúak vagy betegek vagyunk, így fejezik ki, hogy mellettünk vannak mindig, bármi is történik. Híres regényekből, filmekből tudjuk, hogy mire képesek értünk. Segítenek, támogatnak, idős embereket, vakokat kísérik, teljesen rájuk bízhatjuk magunkat. Mindig számíthatunk rájuk, a barátság ember és kutya között annyira erős, ami példát adhatna az embereknek is, talán egyszer megérjük, hogy ember és ember között is szövődhet ilyen elszakíthatatlan kapocs. Ehhez azonban mindannyiunknak változni kellene. Kántor és Rex a nyomozásban segít, gyilkosokat, drogosokat üldöz, Lassie több országon át vándorol, éhesen, fáradtan, de megy a zord időjárás ellenére is, hogy megtalálja gazdáját. Célba is ér. Mancs, a híres mentőkutya katasztrófák áldozatait kutatja fel, így több napon át a romok alatt fekvő sérülteket élve lehet kihúzni. Bátrak, ügyesek, okosak, egy mozdulatból, szemvillanásból értik gazdájuk utasításait, úgy cselekszenek, ahogy azt elvárja tőlük.

Az ember leghűségesebb társa a kutya, ezt számtalan irodalmi mű taglalja. Az állomáson ülő kutya évekig várja vissza, vagy a sírja mellett gyászolja gazdáját, nem eszik, nem iszik, ott fekszik, addig, amíg meg nem fagy. Bármilyen öröm ér bennünket, vagy gondok gyötörnek, azt kutyánk átérzi és velünk örül, vagy megvigasztal, ha arra van szükségünk. A kutya nem tud hazudni, álarcainkat csak mi, emberek vesszük fel, de ő e mögött is érzi igazi lényünket. Jó lenne, ha mi is igazi arcunkat mutatnánk mindig egymás felé, így emberibb, élhetőbb lehetne világunk.

Szeles György: Ilyenek vagyunk

Valamiről gondoskodni akarunk,
Gondoskodást mindig adunk vagy kapunk.
Gyerek, kutya, cserép növény,
Kinn a kertben vár a sövény!
Néha-néha gondolkodók is vagyunk.

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
